

**СЪВРЕМЕЕН
ЛЮБОВЕН РОМАН**

**ТЕОДОРА П.
ТОДОРОВА**

**МАРГАРИТКИТЕ
НА ЛУНАТА**

Когато си влюбен, обикновено хвърчиш във въздуха и се усмихваш, намираш красотата във всичко и се чувстваш като птица, галена от слънчевите лъчи на пролетта. Е, моят случай не беше такъв. Може би защото той беше различен или защото сама бях съсипала шансовете си с него- не зная, но той беше навсякъде в мислите ми и това ме влудяваше. Казваше се Томас Монгомъри и беше обикновено момче, с което се запознах само защото имах мания да се състезавам с Мел за всичко. Тя бе решила да започне да си пише с него, което ме накара да направя същото- само и само да не остана по-назад. Доста глупава постъпка. А дори не го намирах за привлекателен. Когато го видях за пръв път на живо дори се уплаших (не се шегувам). Той караше колело в компанията на скейтбордистите, в която излизах на площадката с рампите. Един следобед седях на стълбите до бетонната площадка с Мел и няколко от момчетата- ядохме сладолед. Погледнах нагоре зад мен и го видях точно през едно стъпало - мълчеше, пушеше смачкана цигара и гледаше някъде в пространството пред себе си. Може би всичко беше от фактът, че от моята гледна точка той изглеждаше по-страшен и по-нависоко от

мен. Имаше кафяви, рошави, къдрави коси, които се опитваше да прибере под шапка, но непослушните, неспокойни къдрици се бореха да се освободят и стърчаха във всички посоки. Малко приличаше на бездомник на вид и напомняше на онзи тип момчета, с които момичета като мен нямат работа, но може би точно тази загадъчност и нотка на опасност ме привличаха. Ала с времето го опознах и започнах да откривам красотата у него- и външната, и вътрешната. Не бе класически красавец, но неописуемите красота и чар, които открих у него, ме подлудяваха. Не беше и много висок, лицето му беше покрито с пъпки и не умееше да казва „р”, но тези неща у него караха стомаха ми да се преобърне. Най-красивото бяха очите му- когато ги погледнех, виждах пъстро, спокойно лято. Сякаш в тях имаше тиха гора. Танцуващи, спокойни дървета във всички нюанси на зеленото, частичка синьо небе и прокрадваща се кафеникаво-жълта слънчева светлина през клоните. Очите му бяха спокойни и мъдри. И ме караха да се чувствам в безопасност.

Прекарвахме си чудесно заедно, докато той ми каза, че съм всичко,

което иска. Че съм невероятна и съм най-святното момиче, което е срещал. Повечето момичета биха припаднали от щастие в такъв момент- че нали това е мечтата на всяко от тях? Е, аз? Аз се изплаших. Наистина се изплаших. През последните две години имах три много неуспешни влюбвания, така да се каже, макар че никоу от тях дори не се доближаваше до любовта. За да не се объркате- първият се казваше Жан Паре, караше мотор и е официалната ми „първа любов” и то от пръв поглед. Бяхме заедно два пъти за по две седмици, защото аз не бях сигурна какво искам, а и родителите ми не го харесваха- баща му имал лоша репутация, свързана с крадене на брашно. През останалото време страдах за него и все още се сещам понякога. Другият беше Рикардо- с него дори няхах връзка. Той поиска да ме целуне в една изоставена сграда, след като почти му се бях помолила да излезем, аз казах „не, мерси” и плаках на една песен на Nickelback през следващия месец. За третия дори няма да говоря...Това са 336 часа общо, в които аз съм била във връзка. Две години се състоят от 17 520 часа. Следователно цели 17 184 часа съм страдала за връзките, които сама съм приключила. И от всичко това стигнах до извода, че не мога да издържам във връзка-

чувствах се като птичка в кафез. Има една поговорка, която не забравям: „Загрубее ли играта, играчите се измъкват”. Е, това бях аз във връзките- започнеш ли да става серизоно-плюех си на петите. С единствената разлика, че после страдах.

„Хубава ГРЕШКА”- беше казал и вероятно с право. Но за мен нямаше по-правилна постъпка от тази. Чувствах го толкова правилно, че чак се боях. Не исках да свърша отново с разбито сърце, тъкмо се бях отърсила от събитията през изминалата учебна година. Последната седмица беше тежка. След като взех решение да се отдръпна от Мая, а Михаел се отдръпна от мен, няха много с кого да си говоря. Предимно седях въщи и рисувах. От време на време се разхождах, когато навън имаше слънце и размишлявах- опитвах се да приведа мислите си в ред и да разбере какво чувствам. След седмица беше Коледа, а на мен не ми беше много коледно. Главната улица беше обсипана с павилиончета, в които се продаваха какви ли не джунджурийки. От коледни играчки, изкуствени елхи, порцеланови фигурки на Дядо Коледа и празнични свещи до евтини

бижута, ръкавици и ръчно направени глинени съдове. По дърветата грееха лампички, а на самия площад се строеше сцена за празничния концерт. Аз обаче щях да прекарам празниците извън града, в голям хотел, да пия вино край басейна и да обмислям чувствата си. Надявах се когато се върна за новата година да съм сигурна и да зная как да постъпя.

Навън не духаше вятър, затова реших да изляза да се поразходя. Беше ми омръзнало да лежа в леглото и да чета. Нуждаех се от чист въздух. Облякох се набързо и тръгнах към парка близо до вкъщи. На мястото на изкуственото езеро зееше празна яма, мъгла се стелеше между пейките и нямаше почти никакви хора. Беше призрачно, но нормално за декември. Вървах бавно по алеята и зяпах голите клони на дърветата. Не обичах зимата. Студът навън ме караше да се чувствам студена отвътре. Когато валеше сняг се чувствах тъжна. Единствено на Коледа се радвах всичко да е бяло, но много рядко имаше сняг точно тогава. Преди година дори бе слънчево. По средата на алеята реших, че ми е твърде студено, за да продължа, и тръгнах обратно към вкъщи. Когато се качих, заварих Михаел да ме чака пред

вратата на апартамента, облегнат до стената.
В мен изгрят топъл лъч.

- Какво правиш тук?- попитах.

- Дойдох да те видя. Проблем ли е?- отвърна и се приближи към мен.

- Не.

Приблжих се още повече и ме прегърна силно. Отвърнах му и останахме така няколко минути.

- Липсваше ми.- промълви.

- Тогава защо не ми се обади?- попитах тъжно.

- Нуждаех се от време да премисля нещата. Липсвах ли ти?- отдръпна се от мен и ми се усмихна закачливо.

- Не.- отвърнах и му намигнах подигравателно. Когато видях, че усмивката му започва да загасва, добавих- Много ми липсваше.

- Ах, тииии!- засмя се той и ме стисна за врата.

Отключих и влязохме в моята стая. Михаел метна палтото си на стола, седна на леглото и ме дръпна в обятията си. Усмихнах се и го погалих по бузата. Той потърка нос в моя и ме целуна по челото. Разказах му за самотната си седмица.

- Съжалявам, че не бях до теб.- каза.

- Няма проблем, имаш си друга работа.- казах, забила поглед в земята. Визирах Рики.

- Може и така да се каже. Но съм ти приятел, трябваше да бъда.

- Както и да е, ти как си? Как върви с Рики?

- Добре съм, и тя е добре.- кратко отвърна. Аз и без това не исках да зная подробности.

Веднъж ги видях да се целуват на стълбите в училище и споменът остана. Почувствах се много зле и минах бързо покрай тях, за да не ме забележи Михаел. Бяха хубава двойка, трябва да го призная. Но се съмнявах да има с нея това, което имаше с мен. Когато бяхме заедно, всичко беше различно. Усещането беше по-специално, отколкото с което и да е друго момче преди това. Обожавах нежността му. Лежах, а той до мен с ръка на гърба ми. Докоснах я, той усети, че искам да ме хване и вплете пръсти в моите. Знаех, че това е последният път, в който го виждам преди ваканцията. И май трябваше да му кажа.

- След няколко дни заминавам.- прошепнах.

- Къде?- попита и се обърна към мен.

- Ще прекарам празниците извън града. Така че сега ни е за последно за около две седмици. 11 дни, ако трябва да бъде точна.- засмях се.

Той не каза нищо. Просто мълчахме. Лежах върху ръката му, прегърнала го през гърдите, заровила нос във врата му. Той държеше ръката ми и я галеше с палец. Не познавах по-нежен мъж от него. Обърна се към мен и стисна крака ми между своите. Притисна ме силно до себе си сякаш не искаше никога да ме пусне да си ида. Вдигнах глава и нежно го целунах по бузата. Той веднага направи същото. Позволих си да наруша мълчанието и прошепнах:

- Да им се не види и шумните камиони отвън.

Не зная и аз как станах такъв оптимист и как се научих да лекувам раните си. Може би от познанството си с Томас. Но след хубава дрямка се почувствах отново добре. И отидох на любимото си място- кабинета по рисуване. Темата на картините ми ме радваше- Венеция. Красиви цветни канали и приятни тераски, обсипани с цветя. „Смело и безотговорно“ -каза Палински- преподавателят, преди да

започна. И аз го направих. Красотата се лееше изпод четката.. Рисувах една своя мечта, часовете минаваха, а аз не се отделях от листа. Докато се усетя и дойде време принцът ми да ме вземе с прекрасния си бял кон. Или без него... Седях и гледах завършеното си творение, потропвах със старите си черни кецове по статива и зяпах часовника.

Той обаче не идваше. Започнах да се изнервям. Погледът ми играеше по часовниците в стаята и накрая се тръгнах сама към поликлиниката. Упоритата кашлица не искаше да ме напусне. Рядко се обаждаше, но започнеш ли- нямаше спиране и раздираше гърлото ми като с нож. Последните седмици с всички сили отбягвах ходенето при доктора- не защото ме е страх, а защото в днешно време нямаше един кадърен във всяко отношение- влизаш в кабинета при пълно мълчание от страна на медицинското лице, разложило се на бюрото си, след което изпяваш проблема си. Огромното топче се надига, за да те преслуша. Изтъркулва се обратно до мястото си, слага микроскопични очилца и започва да изписва с йероглифи трийсет и пет хиляди ненужни капки, сиропи и хапчета с различни форми, цветове и предназначение- освен за конкретното заболяване- за очи, уши,

крак и бърбек, за всеки случай, че никога не се знае.

Е, има и мили доктори. Когато бях малка имаше един, който търкаше слушалката преди да я допре до гърба ми, защото плачех, че е студена. Но случаят не беше такъв, моята заспала докторка я нямаше и си имах работа с нелюбезен господин по заместване. Майка ми просто настояваше да отида, защото имах навика да боледувам с месеци, тъй като ме мързеше да се лекувам.

Когато най-сетне напуснах кабинета на лекаря, той ме чакаше отвън. Целунахме се нежно и той ме поведе към най-близкото кафене.

- Как си?- попита.
- Добре, само дето кашлям. А ти?
- И аз също.

В този момент една кола свирна, Михаел се обърна рязко, помахна на шофьора и видях как лицето му посърна. Обърнах се и видях, че мъжът с колата бе брат му. Наскоро двамата бяха имали спор. Брат му го бе издал за нещо на родителите му, което съвсем не беше братско. Мислех, че само аз съм с тежко

семејство, но бях в грешка. Усещах, че споменът го мъчи. Не исках да го пришпорвам, затова реших да изчакам той да подхване разговор. Мълчанието продължи и когато седнахме на масата. Накрая той заговори тихо:

- С колко други момчета отношенията ти са били такива?

Въпросът му бе много неочакван. Погледнах го учудено.

- Била съм само с четирима!- възкликнах.

- Малко ли са?

- Да, единия беше в детската градина. После дойде Жан, но бях мъничка. После Макс- първо за 6 часа, после за 3 дни. Пропускам ли някого? О, да, Рикардо- дори не го целунах. С никого не са били такива.

- Ами Томас?

- Така и нямахме истинска връзка.

- Ами?

- Допуснах грешка с него.

- Каква?

- Не беше правилният за мен. Защо ме питаш, няма да ти разказвам.

- Защо?

- Не знам.. Но добре, ако искаш..

- Не.

Подсети ме за него. Усещах, че го интересува, защото знаеше важното място, което заемаше в миналото ми. Сетих се как копнеех за него, как ми вдъхваше доверие, как му изпях всичките си грижи...

- Хей, защо се натъжи? – попита ме той, опитвайки да си придаде весел вид.

- Не съм.

- Познавам те отдавна, аз ли не знам кога си тъжна?

- Замислих се.

- Почти същото е. Какво има?

- Подсети ме за Томас.

- Ох...- въздъхна.

В този миг си дадох сметка, че ако Томас се върнеше при мен, никога нямаше да го предпочета пред Михаел. Миналото си е минало, уроците са научени, но не случайно е приключило, мястото му е там, където е, далеч от настоящето. Пуснаха Wind of change на Scorpions и се натъжих.

- Това са Scorpions, нали? – попитах го, макар че знаех.

- Да.

- Натъжават ме.

- Защо?

- Напомнят ми на теб. И просто ме натъжават.- усмихнах се меланхолично.

- Мама ги обожава, но не може да ги слуша, също казва, че я натъжават.

- Знам.

- Ела.

Приблжих се и той обви ръце около тялото ми. Притиснах се до гърдите му.

- Чие е това, което прегръщам?- попита нежно.

- Твое.

Хвана ръката ми.

- Чие е това, което държа?

- Твое.

- И аз съм твой. Целия. Но знаеш ли кое най-вече е твое?

- Кое?

Ръката ми още беше в неговата и той я допря до сърцето си. Усмихнах се и се притиснах по-силно до него. Преглътнах сълзите, изправих се и го последнах в очите. Той се усмихна и ми намигна.

- Да ставаме отук и да се разходим.

- Съгласна съм.

Хвана ръката ми и тръгнахме по оживения горещ площад. Хората се прибираха от работа и

подскачаха по очуканите плочки. А аз просто ги гледах, не ги виждах, виждах само най-любимото си нещо на този свят. А той се усмихваше в отговор. Завъртя ме танцувално, но аз се препънах и се засмях.

- Не го умея така.- погледнах го с гримаса.

- Направи го така, както го умееш. Завъртях се, навивайки се около ръката му.

Подминахме сладкарницата и се спуснахме по уличката към вкъщи. Спрях пред една прекрасна градина.. Сграбчих една червена роза и я натиках до носа си, но уви-не миришеше. Спуснах се към друга и вкусих прекрасния аромат. Видях как Михаел се кани да ми откъсне, когато сякаш от нищото излезе дребна женица със зелена престилка и големи влажни очи.

- Искате ли да ви откъсна?-попита ни.

- Не, не е необходимо, градината е прекрасна.- отвърнах.

- Ще ви отрежа с ножица, мда.

И тръгна по пътеката към къщата. Сякаш не бе чула какво й казах. В същото

време се появи съпругът ѝ, също дребен и усмихнат. Викна след жена си:

- Отрежи им. О, и дай на момчето да го подари на момичето. - и се обърна към Михаел с усмивка. – Нали?

- Разбира се.-засмя се любимият ми в отговор.

- Градината ви е прекрасна. – казах.

- О, нямам заслуги, аз съм само по подръжката, от време на време. Всичко го прави..ей онази там. - и кимна весело към съпругата си, която се връщаше с градинарски ножици.

- Е, изберете си. По-разцъфнала или по-затворена?- каза тя весело.

- По ваша преценка, вие изберете.

- Тази ли?- и дръпна розата, която помирисах по-рано.

- Ами, добре.

Подаде я на Михаел. И двамата се усмихвахме широко.

- Ис целувка! –намигна му любезната жена.

Той ме погледна усмихнато и ме целуна топло, след което ми подаде розата.

- Чакайте да ви откъсна и божури.

- Не е нужно!- извиках.

Но тя сякаш отново не ни чу и късаше прекрасните цветя. Облегнах глава на рамото на любимия си, хванала ръката му и се усмихвах към жената, която така отзивчиво ни подаряваше труда си.

- Ето и един бял.

И жената подаде на Михаел три красиви, огромни като зелки божура- червен, лилав и бял.

- Нямаше нужда, наистина.

- Глупости, обичам да подарявам на младите хора. Усмихнатите им лица са дар за хора като мен, затова правя всичко това. Обичайте се!- отвърна дамата и ни помахаше.

- Приятен ден!

Бях щастлива. Че са останали добри хора по света. Михаел прочете мислите ми, погледна ме и се засмя.

- Обичам те!

- И аз теб, много! Няма ли да ми дадеш тия пусти цветя?!-пошегувах се.

Колко глупаво изглеждаше всичко. Толкова наивно и детско, цялата тази история, която едва ли някой друг би намерил за толкова красива освен нас двамата. Но само

това имаше значение- нашата любов и любовта по света- още я имаше!

Бяха изминали само няколко дни. Дни, в които се лутах изгубена между реалност и някакъв кошмар. Коремът ми беше свит през цялото време, освен когато спях. А спях непрекъснато, за да избегна истината. И не можех да хапна и залък. Ядях единствено нищожно количество от вечерята пред родителите си, за да не заподозрат колко счупено всъщност беше всичко в мен. Не можех да правя нищо, само плачех и се питах защо губя единственото нещо, което обичам- него. Нямам представа дали ми бе казал истината за случилото се между него и онова момиче, нито реалната причина да ме прогони от себе си- знаех само, че и него го боли и че ме обича, но нещо в него също е счупено. Гледах го отдалеч, да го виждам бе неизбежно, но губех самообладание щом зърнех лицето му. Ножовете, които запращаше към мен се забиваха в сърцето ми един след друг и свиваха стомаха ми все повече и повече. Първо разбрах, че вече е с онова момиче- Полет, заради което всичко между нас рухна.

Не помня как го преглътнах. Не помня как оцелях. Помня само, че болеше. Чувството от онази ни среща в коридора на училището, когато коремът ми се преобърна, не си отиде много дълго време. Самотата ме поглъщаше и правеше тишината оглушителна. Всеки ден, когато свършеха часовете, се прибирах, лягах по гръб на циментовия под в коридора вкъщи и ридаех. Частица от мен потръпваше при всяко движение на асансьора, защото се надявах, че ще чуя стъпките му и как звъни на вратата, но уви- все така лежах на студа със сърце, готово да пробие гърдите ми, за да избяга от глупавия затвор на разпадащото се, кльощаво до кост тяло, в което го държах. И се измъчвах с въпроси... Най-вече се питах.. нямам ли гордост?

Имах-криешесевтъмночервеното червило и тежкия грим, които носех, а под тях беше просто онази крехка душица, копнееща за нежност, любов и грижа, които ми бяха тъй мили, докато не решиха, че се нуждаят от почивка и ме зарязаха на цимента. Животът е груба игра за такива като мен- отвикнали от самота. Част от наивната ми душица се бе заселила у неговата и бе останала половинка..

Глупава, замръзваща половинка, мъчеща се да сгрее сърцето, което тъй силно биеше.. за липсващата половинка с надежда, че ще се върне.

- Излизайте оттука, лични карти и в полицията.

Кота реши да остроумничи, защото излезе от водата и каза съвършено сериозно:

- Може ли с това фенерче да светнете малко по-насам, за да си намеря дрехите?

- Абе, момче, аз да не съм тука да ти светя?- сопна се онзи.

- Личната ми карта е долу.- заявих.

Нахлузих мокрите си дрехи и слязох на първия етаж с намерението да се измъкна от къщата, но уви- там имаше още един униформен, който джавкаше по останалите. „Всеки сам за себе си!“- крещеше ми разумът и аз го послушах, ей, богу! Взех си чантата и се качих по стълбите. Бях приклещена от двете страни, нямах друг избор освен да се крия. И се шумгнах в тоалетната, където опитах да се успокоя и затова писах на Михаел. Оплаках му се, че се страхувам, сърцето ми беше в петите

от тревога и вълнение, не смеех да дишам и се потях, което допълнително ме измокри, след като си бях нахлузила дрехите веднага след като се измъкнах от водата. Милият Михаел... Успокои ме, даде ми съвет и изслуша тревогите ми.

След около 15 минути долу стана тихо, затова реших да изляза и да проверя. И наистина- беше празно. Реших, че съм останала сама, затова седнах на дивана и реших като последен останал да разтребя. Но в последствие се отказах и реших да се заключа в стаята на Лин и да поспя. Беше едва 12:30. Но когато влязох, я заварих да спи дълбоко там. Зарадвах се и опитах да я събудя, но уви- това момиче спи ката пън.

- Лин.- прошепнах.- Лин!- малко по-силно.- Лин!!

Раздрусих я, но бе като мъртва. В този миг от широко отворения прозорец до нея се чу дълбок, мъжки глас отвън:

- Лин, събуди ли се вече?

Паникьосах се и на секундата се скрих зад леглото. Реших, че един от полицаите е останал на пост, в случай че се събуди. В момента, в който усетих, че никой не гледа,

се втурнах през вратата и слязох към кухнята, за да потърся изход оттам, но глупавата врата беше заключена и се върнах обратно в скривалището си- тоалетната. След 30 секунди размисъл реших, че просто трябва да се махна от къщата на всяка цена и се върнах да се мъча с вратата на кухнята. Размърдах си глупавия мозък и видях резето- щрак! Към изхода! Който обаче заяждаше. Реших, че е заключен и мърдах ключа на всички страни, но тая врата отказваше да се отвори- честна дума, щях да ревна. Но реших да се стегна и дръпнах силно, в случай че просто заяжда, все пак беше стара врата, и успях да изляза навън. Заоглеждах се за алтернативни- нищо, освен да прескоча съседската ограда и да изляза оттам. Стори ми се като вариант, дори имаше стълбичка за улеснение и с малко сила и старание да не се убода на мрежата, се озовах от другата страна.. Свих се в храста, за да обмисля по-нататъчните си действия.